

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 212/2022-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **GPA Kováč s. r. o.**, , Partizánska 1280/10, Dubnica nad Váhom, IČO 36 682 152, zastúpenej **URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o.**, advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 160/2016 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa v poradí treťou ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 9. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 160/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“). Ústavný súd vo veci sťažovateľky naposledy rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 451/2021 z 30. novembra 2021, ktorým jej druhú ústavnú sťažnosť na postup okresného súdu v napadnutom konaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Aj z tretej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalovanej v 2. rade je účastníčkou sporu o náhradu škody na zdraví a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch na základe žaloby podanej žalobcom 7. novembra 2016. Nestotožňuje sa s argumentáciou ústavného súdu uvedenou v uznesení č. k. I. ÚS 451/2021 z 30. novembra 2021, keďže postup

okresného súdu bol a stále je neefektívny a nesústreďený, vedenie konania je neekonomické a zaťažuje strany sporu dodatočnými trovami za právne zastúpenie, keďže napadnuté konanie trvá do dňa podania v poradí druhej ústavnej sťažnosti už 5 rokov a 3 mesiace bez čí i len neprávoplatného rozhodnutia v merite veci na súde prvej inštancie, rozhodnutia o trovách konania, ako aj bez výraznejšieho posunu vo veci samej.

3. Sťažovateľka z dôvodu dĺžky napadnutého konania vedenom na okresnom súde ako súde prvej inštancie opätovne žiada ústavný súd, aby nálezom vyslovil porušenie ňou namietaných práv (bod 1), prikázal okresnému súde v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov, priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie 7 000 eur a náhradu trov konania v sume 493,10 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka aj vo svojej tretej ústavnej sťažnosti rozsiahlo opisuje, v čom spočíva naplnenie predpokladov prípustnosti ústavnej sťažnosti a v čom vidí splnenie predpokladov na vyslovenie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, poukazujúc na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). V podstatnej časti svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že napadnuté konanie je poznačené zbytočnými prieťahmi, keďže ani po 5 rokoch a 3 mesiacoch nie je vo veci vydané právoplatné meritórne rozhodnutie. V nadväznosti na uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 451/2021 z 30. novembra 2021, ktorým bola odmietnutá v poradí už druhá ústavná sťažnosť sťažovateľky, táto upriamuje pozornosť na to, že okresný súd nie je v napadnutom konaní úplne nečinný, keďže vo veci koná, avšak sťažovateľka (bez bližšej špecifikácie) opätovne namieta nesústreďenosť, nekoordinovanosť a laxný prístup okresného súdu, ktorý je pri jednotlivých úkonoch aplikovaný. Prezentuje tiež svoj nesúhlas so závermi ústavného súdu v jeho poslednom rozhodnutí o jej ústavnej sťažnosti (sp. zn. I. ÚS 451/2021, pozn.), najmä vo vzťahu k posúdeniu zložitosti prejednávanej veci a nevyhnutnosti náročného znaleckého dokazovania v súdnom spore, ako aj vo vzťahu k prezentovanému názoru, že nie každý prieťah v konaní má za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (body 7 a 8 ústavnej sťažnosti). Podľa sťažovateľky bol ňou uvedený názor ustálený aj na základe jej mimosúdneho vyrovnania so Slovenskou republikou (jednostranné vyhlásenie vlády Slovenskej republiky z 31. augusta 2021 a mimosúdneho vyrovnania, ktorým bola sťažovateľke priznaná náhrada nemajetkovej ujmy a trov konania vo výške 2850 eur, pozn.). Sťažovateľka sa mylne domnievala, že v ďalšom priebehu napadnutého konania bude prístup okresného súdu k veci efektívny a vo veci bude chcieť riadne a v čas rozhodnúť.

4.1 V doplnenom podaní došlo ústavnému súde 14. apríla 2022 sťažovateľka zopakovala námietky neekonomičnosti, neefektívnosti a nesústreďenosti napadnutého konania, návrh na rozhodnutie vo veci samej a pripojila oznámenie okresného súdu o odročení ústneho pojednávania nariadeného na 21. apríl 2022 z dôvodu, že znalecký posudok nie je doteraz spracovaný.

5. K postupu okresného súdu sťažovateľka ako novú skutočnosť uvádza, že uznesením č. k. 16C 160/2016-140 z 11. januára 2022 rozhodol o nariadení znaleckého dokazovania odbornou

organizáciou, ktorá má v lehote troch mesiacov spracovať znalecký posudok. Podľa nej je tým zrejmé, že napadnuté konanie sa opakovane minimálne o 3 mesiace predĺži, pričom s nariadením pojednávania a výsluchom znalcov je nereálne predpokladať, kedy bude odstránený vzniknutý protiprávny stav. Podľa sťažovateľky nejde o vec, ktorá by vykazovala taký stupeň zložitosti, ktorým by bolo možné ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania. Ďalej poukazuje na význam sporu pre sťažovateľku, ktorá je žalovanou stranou a musí tak znášať svoju procesnú subjektivitu a aj keď je síce formálne právnickou osobou, ale *de facto* je lekárom (fyzickou osobou) poskytujúcim zdravotnú starostlivosť, ktorý je dôchodcom a šikanóznym súdny spor mu spôsobuje značné psychické nepohodlie a má tiež značný dopad na jeho spoločenskú či ekonomickú situáciu. Sťažovateľka odôvodňuje svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 7 000 eur ako nárok na nemajetkovú ujmu, ktorá jej vznikla tým, že okresný súd vedie napadnuté konanie neehospodárne a neefektívne, taktiež neodborne, dokonca v jednom prípade aj nezákonne, a to s poukazom na celkovú dĺžku konania (ani jedno z uvedených tvrdení sťažovateľka nekonkretizuje).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou v poradí tretej ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľky (bod 1 tohto rozhodnutia) postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

7. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

8. Súčasne ústavný súd opakovane pripomína, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry ESLP k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno namietané porušenie označených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018).

9. Z obsahu spisového materiálu je nesporné, že ústavný súd aj v poradí druhú ústavnú sťažnosť sťažovateľky uznesením č. k. I. ÚS 451/2021 z 30. novembra 2021 (právoplatným 10. decembra 2021, pozn.) odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Napriek minimálnemu časovému odstupu od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu č. k. I. ÚS 451/2021 z 30. novembra predložila sťažovateľka 9. februára 2022 ústavnému súdu svoju v poradí už tretiu ústavnú sťažnosť. Podanie sťažovateľky je v zásade obsahovo identické ako predošlé dve

sťažovateľkou predložené ústavné sťažnosti s akcentom na neprimeranosť celkovej doterajšej dĺžky trvania súdneho sporu (5 rokov a 3 mesiace).

III.1. K povinnosti sťažovateľky náležite odôvodniť ústavnú sťažnosť

10. Z dnes už ustálenej judikatúry ústavného súdu nepochybne vyplýva, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, II. ÚS 7/2013, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016).

11. Ústavný súd si v tejto súvislosti nemohol nevšimnúť obsahlosť textu predloženej ústavnej sťažnosti v rozsahu 23 strán, v ktorej sťažovateľka na viacerých miestach opakuje svoje tvrdenie o neprimeranosti dĺžky trvania sporu, nečinnosti okresného súdu, jeho neefektívnom a nesústredenom postupe. Argumentácia predstavená sťažovateľkou je prevažne založená na všeobecných tvrdeniach bez uvedenia konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľky a jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sťažovateľka pomerne abstraktne uvádza, že predmet sporu predstavuje štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, v konaní je aktívna, zastúpená právnym zástupcom a okresný súd ani po 5 rokoch a 3 mesiacoch trvania napadnutého konania právoplatne nerozhodol (napr. bod 10, 16, 35, 49, 99, 105, 107, 132. ústavnej sťažnosti, pozn.), avšak prípadné obdobia nečinnosti všeobecného súdu v napadnutom konaní nijako nekonkretizuje. Obdobne sťažovateľka nedefinuje, v čom mala spočívať alebo ako sa prejavila nesústredenosť alebo nehospodárnosť konania, či laxný prístup konajúceho súdu k prejednávanej veci. Nerešpektovala tak „poučenie“ ústavného súdu uvedené v závere jeho predchádzajúcich rozhodnutí, o možnosti podať novú ústavnú sťažnosť za predpokladu splnenia zákonných podmienok s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie [§ 55 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

12. V tejto súvislosti ústavný súd opätovne dáva do pozornosti, že pojem „zbytočné prietahy“ ako pojem autonómny nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. Pre posúdenie prípadných prietahov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a aspoň čiastočný chronologický opis skutkového stavu či uvedenie konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľa a jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 266/2021, II. ÚS 109/2021). Okolnosť, že sťažovateľka podáva ústavnú sťažnosť v tejto veci tretíkrát ju nezabavuje povinnosti ústavnú sťažnosť náležite odôvodniť. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky napriek kvalifikovanému právnemu zastúpeniu zákonom (osobitne § 123 zákona o ústavnom súde) požadované náležitosti ústavnej sťažnosti v podstate neobsahuje, mohla byť odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (III. ÚS 353/2017, III. ÚS 463/2018, I. ÚS 62/2020).

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky postupom okresného súdu v napadnutom konaní

13. Hoci sťažovateľka adekvátnym a dostatočným spôsobom neodôvodnila svoju ústavnú sťažnosť a nepreukázala, v čom vidí „*nesústredenosť, nekoordinovanosť a laxný prístup okresného súdu*“, ústavný súd v záujme náležitého poskytnutia ústavnoprávnej ochrany namietaným právam sťažovateľky, poznajúc obsah súdneho spisu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 16C 160/2016 z predchádzajúceho preštudovania, uskutočnil vlastný prieskum priebehu napadnutého konania, a to v období nasledujúcom po poslednom úkone zohľadneného v predchádzajúcom uznesení ústavného súdu až dosiaľ.

14. Okresný súd s ohľadom na závery z posledného pojednávania uskutočneného vo veci 21. októbra 2021 rozhodol o nariadení znaleckého dokazovania znaleckou organizáciou, čím vyhovel návrhu žalovaného v 2. rade na doplnenie dokazovania z dôvodu rozpornosti tvrdenia vypočítaného znalca so závermi predloženého znaleckého posudku a zároveň pojednávanie odročil na 21. apríl 2022. Okresný súd uznesením č. k. 16C 160/2016-1406 z 11. januára 2022 ustanovil do konania znaleckú organizáciu (Lege artis znalecká organizácia s. r. o., pozn.), ktorá prevzala podklady k vypracovaniu znaleckého posudku 17. januára 2022 (lehota na predloženie vypracovaného znaleckého posudku tak uplynie 17. apríla 2022). Ústavný súd zo sťažovateľkou predostretého skutkového stavu (bod 2, 4 a 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia) nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by preukazovali tvrdený nesústredený a nehospodárny postup okresného súdu v danom štádiu konania takej intenzity, ktorá by ústavnému súdu umožňovala dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou namietaných práv, a to ani napriek tomu, že termín pojednávania nariadený na 21. apríl 2022 bol zrušený a bude nové ústne prejednanie veci nariadené až po podaní znaleckého posudku.

15. Ústavný súd aj v tomto konaní v celom rozsahu zotrúva na už skôr prednesenom právnom posúdení skutkového stavu napadnutého konania a prijatom závere ústavného súdu v konaní o druhej ústavnej sťažnosti sťažovateľky vo veci sp. zn. I. ÚS 451/2021, a to bez ohľadu na to, či sa s ním sťažovateľka stotožňuje alebo nie (bod 2 tohto rozhodnutia). Vychádzajúc z opísaných skutočností, je možné bez ďalšieho konštatovať, že táto tretia ústavná sťažnosť bola znova podaná s minimálnym časovým odstupom od posledného rozhodnutia ústavného súdu (2 mesiace), čo samo osebe možno považovať za dostatočný dôvod na jej odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť. Sťažovateľkou prezentovanú negáciu jednotlivých bodov odôvodnenia predošlých rozhodnutí ústavného súdu tento vníma ako súčasť jej sťažnostnej argumentácie prejav nespokojnosti sťažovateľky.

16. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna

intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. I. ÚS 358/2019, I. ÚS 85/2021).

17. Komplexným posúdením uskutočnených úkonov v chronologickom slede vo vzťahu k momentu opätovného podania ústavnej sťažnosti (9. februára 2022) ústavný súd konštatuje, že okresný súd v napadnutom konaní naďalej koná absolútne plynule a v jeho postupe ústavný súd nevhliadol nečinnosť alebo pochybenia, ktoré by mali za následok vznik neodôvodnených prietahov.

18. Aj keď ústavný súd z opisu stavu konania opakovane uvádzaného sťažovateľkou v jej ostatnej ústavnej sťažnosti nezistil zbytočné prietahy v napadnutom konaní, s odkazom na vlastnú judikatúru akcentuje, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, IV. US 513/2020). K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy a zložitosti veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 50/2015). Ak aj sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukázala na rozhodnutia ústavného súdu a tvrdila, že dĺžka súdneho konania nemôže trvať viac ako tri roky alebo akceptovateľná nečinnosť môže trvať maximálne tri mesiace, tento záver z ňou uvádzaných rozhodnutí nevyplýva. To, či ojedinelá nečinnosť orgánu verejnej moci, hoci aj v trvaní viac ako troch mesiacov, môže byť kvalifikovaná ako zbytočné prietahy, posudzuje ústavný súd v kontexte celej prejednávanej veci (m. m. II. ÚS 109/2021) a rovnako tak postupuje, ak ide o posúdenie trvania konania ako celku.

19. V súvislosti so všeobecne formulovanou námietkou sťažovateľky o neefektívnom postupe okresného súdu ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že požiadavku efektívnosti a sústredenosti v posudzovanej veci je možné vo vzťahu k navrhovanému dokazovaniu v priebehu konania dosiahnuť osobitne od 1. júla 2016 jedine dôsledným uplatnením zásady koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 v spojení s § 470 ods. 2 druhou vetou, ako aj § 154 Civilného sporového poriadku), účelom a zmyslom ktorej je najmä prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonomie vrátane rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. Tá limituje navrhovanie dôkazných prostriedkov počas súdneho sporu s prihliadnutím na aktivitu strán, ktorých cieľom by malo byť rýchle a hospodárne vyriešenie ich vzájomného sporu. Zodpovednosť za výsledok sporu patrí sporovým stranám, ktoré majú v spore preukázať vysokú mieru procesnej aktivity a svoje skutkové tvrdenia dokázať. Procesná aktivita však má mať na zreteli najmä časové kritérium, a to včasnosť, ktorú posudzuje podľa vlastnej úvahy konajúci súd (najmä s dôrazom na naplnenie požiadavky hospodárnosti a rýchlosti vedenia súdneho sporu).

20. V posudzovanej veci s ohľadom na predmet konania ústavný súd zdôrazňuje, že nejde o jednoduchý súdny spor, ale o náročnú vec, či už vo vzťahu k spoľahlivému zisteniu skutkového stavu zložitým znaleckým dokazovaním, tak aj vo vzťahu k rozsiahlej právnej argumentácii a početnosti podaní práve zo strany advokáta sťažovateľky, o čom svedčí aj obsiahlosť súdneho

spisu (v rozsahu viac ako 1400 strán). Ak sú podania rozsiahle, potom musí advokát počítat' s tým, že konanie sa vzhľadom na rozsah jednotlivých podaní predĺži. Len pre zaujímavosť ústavný súd pripomína, že podľa starších právnych úprav boli rozvláčne podania sankcionované [§ 49 zákona č. 113/1895 ř. z. o soudním řízení v občanských rozepřích právních (civilní řád soudní)]. Ústavný súd prirodzene rešpektuje, ak je podanie rozsiahle z dôvodu, že obsahuje skutkovo a právne zložitú argumentáciu. Na požiadavke vecnosti a stručnosti to však nič nemení.

21. Ústavný súd taktiež rešpektuje využívanie prostriedkov procesnej obrany zo strany sťažovateľky vrátane využívania opravných prostriedkov aj proti procesným rozhodnutiam. Nemohol však ponechať bez povšimnutia, že v napadnutom konaní je sťažovateľka žalovanou stranou, pričom vzhľadom na početnosť uskutočnených pojednávaní a opakované znalecké dokazovanie už možno hovoriť o hranici hospodárnosti vedeného súdneho konania a strany sporu by sa mali usilovať predovšetkým o jeho urovanie vzájomnou dohodou. Uvedené platí o to viac, ak sťažovateľka v spore o náhradu škody spôsobenej na zdraví ako žalovaná strana nie je spokojná s dĺžkou trvania súdneho sporu, ktorú využíva na podanie opakovaných ústavných sťažností či sťažnosti adresovanej ESLP. Opakované podania ústavných sťažností s totožným obsahom bez naplnenia požiadavky kvalifikovanosti skutkovej a právnej argumentácie sa môžu javiť na hranici šikanózneho konania vedeného s úmyslom spôsobiť súdu ujmu v podobe čiastky, ktorú by mal sťažovateľke zaplatiť na požadovanom finančnom zadost'učinení (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. 3923/11).

22. Na tomto mieste nedá ústavnému súdu nespomenúť, že okrem povinnosti súdu konať bez priet'ahov, je tu i povinnosť sporových strán, ktoré zodpovedajú za výsledok sporu, preukázať vysokú mieru procesnej aktivity a svoje skutkové tvrdenia dokázať. Procesná aktivita má pritom mať na zreteli najmä časové kritérium, a to včasnosť, ktorú posudzuje podľa vlastnej úvahy konajúci súd (najmä s dôrazom na naplnenie požiadavky hospodárnosti a rýchlosti vedenia súdneho sporu vrátane uplatnenia sudcovskej koncentrácie). Procesná strana, a to nielen žalobca, taktiež zodpovedá za skutkový základ sporu. Civilné sporové konanie najmä po 1. júli 2016 je konaním dôkazným, ovládaným tzv. prejednacím princípom (princípom formálnej pravdy). V takomto type konania sú sporové strany povinné substancovať svoje skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy v jednotlivých procesných úkonoch (povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť). Ak sa teda sťažovateľka rozhodla brániť sa proti žalovanému nároku, musí rátať s tým, že súd sa musí s jej podaniami a návrhmi vysporiadať, čo si nesporne vyžaduje určité časové obdobie, pričom prístup súdu sa najmä v ostatnom období nejaví „laxný“, ako tvrdí sťažovateľka.

23. Vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci (k tomu pozri bod 13 a 14 odôvodnenia tohto rozhodnutia) ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že naďalej neexistuje okolnosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou namietaných právach. Iba samotné ohraničenie doby trvania napadnutého konania numerickým vyjadrením tak, ako to stále uvádza sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti, samo osebe nemôže byť relevantnou okolnosťou, ktorá by ústavný súd viedla k rozhodnutiu o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a eventuálne k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľky na prejednanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie jej záležitosti

v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 18/2021). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

25. V závere však ústavný súd opätovne pripomína, že k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov môže dôjsť aj vtedy, ak konanie trvá (globálne) neprimerane dlhú dobu, a to bez ohľadu na to, či v posudzovanom prípade boli zaznamenané prieťahy spôsobené postupom všeobecného súdu (IV. ÚS 74/2021). Je preto nanajvýš žiaduce vydanie aspoň prvoinštančného meritórneho rozhodnutia v čo najkratšom čase.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2022

Miloš Maďar
predseda senátu